

Весна Перић
ОД ИСТЕ БОЛЕСТИ ПЕЛЦОВАНИ

DRAMATIS PERSONAE

ОГЊЕНКА (41) добро удата домаћица

СТЕВАН (41) Огњенкин муж, локални бизнисмен

МАРЕ (27) рокер и стрип цртач

ИГОР (15) Маретов млађи брат, посмрче

МИЛА (27) Маретова школска другарица и Огњенкина професорка
италијанског

НИКОЛА (41) повратник из Даблина, Огњенкина некадашња љубав

СЛОБОДАН (65) радник *Заставе аутомобила* у пензији, Николин отац

Филмска слика носталгије јесте дупла експозиција, или монтажа двеју слика – отаџбине и иностранства, прошлости и садашњости, сна и свакодневног живота. Оног тренутка када покушавамо да је на силу сабијемо у једну слику, она пробија оквир или прогорева филм.

Светлана Бојм, *Будућност носталгије*

ПРОЛОГ

Мрак на сцени. Из off-а се чује граја, мушки гласови.

МУШКИ ГЛАС (OFF)

And... Action!!!

Чује се лупа чекића о метал, све гласније, а онда потпуно утихне. Из off-а се потом чује Николин глас.

НИКОЛА (OFF)

Хрома-ки ефекат је поступак мешања две слике или два видео сигнала у коме се једнобојна позадина из првог сигнала замени неким другим видео сигналом. Испред те позадине камера најпре снима људску фигуру или неки објекат. Важно је да је та позадина једнобојна и то плава или зелена...

СЦЕНА 1

Милина скромна гарсоњера. На софи је више бачен него што лежи раскошан букет ружа. МИЛА разговара мобилним телефоном и шетка по просторији, на чијим вратима стоји ОГЊЕНКА. МИЛА јој климне главом као знак да може да уђе. ОГЊЕНКА улази сигурним кораком, атрактивна, висока, у маркираној одећи, са скупом ташном и ципелама. Поглед јој се заустави на букету ружа.

МИЛА

Si... certo... sono arrivati. Piu belle rose! Ma no... Scusi, amore, ma una donna è qui, si... Doro... Si... Ciao. (Огњенки) Извините.

ОГЊЕНКА (*мирише руже*)

Лепе су... Дечко?

МИЛА

Па... не баш...

ОГЊЕНКА скида мантил и из ташне вади свеску. Седа за сто.

ОГЊЕНКА

А што га онда зовеш *amore*, а?

МИЛА

Нисте ником никад рекли да га волите иако знате да то није тако?

ОГЊЕНКА

Кад ме пита је л' га волим ја само кажем – *Знаш*. И то је то. Не лажем. Пустим га да сам схвати. Неки никад не схвате. Али шта ја ту могу? А... је л' истина да Талијани баш и нису неки љубавници, више су онако јаки на речима. Блебетала... је л' да?

МИЛА

Не знам. Не сећам се. Била сам полупијана од *кјантија*.

Зазвони МИЛИН мобилни телефон. Мелодија "Bandiera Rossa".

МИЛА (*одсечно*)

Pronto. Angelo, рекла сам ти да сам заузета. Si. A domane.

ОГЊЕНКА

Не сећаш се ти, али он се изгледа сећа... Е, добар ти тај мјуз на мобилном. Мора да га јако нервира. Све Талијане капиталисте то сигурно нервира.

МИЛА

А ви сте пролетерка?

ОГЊЕНКА

Свиђаш ми се. Гадан ти је језик, али таман.

МИЛА

Где смо стали последњег часа... ? Аха, годишња доба, летовања и празници.

ОГЊЕНКА

Морамо ли данас?

МИЛА

Ништа не морамо. Ви плаћате. Можемо само да седимо и ћутимо.

ОГЊЕНКА

Профи си. Нема шта.

МИЛА

Ви сте већ удати, не морате да учите италијански да бисте уловили Италијана. Вама је то каприц.

ОГЊЕНКА

А ти, како видим, удаћеш се за тог Анђела и отићи.

МИЛА

Нећу. Ожењен је. И смара ме. Никуд нећу отићи. Шта бисте волели данас - љубавну лирику, Дантеа, Петрарку... можда неке ласцивности... ?

ОГЊЕНКА

Шта, шта?

МИЛА

Неке сочне речи... жаргон у сексу?

ОГЊЕНКА

Душо... мени ово дође као терапија. Радим нешто лепо. Имам осећај да радим. Имам барем неки осећај. Давно је прошла моја жеља за сочним.

МИЛА

Млади сте.

ОГЊЕНКА

Млада за шта? Нисам млада... али немој ни да ми говориш *Ви...*

МИЛА

У реду.

ОГЊЕНКА

Може дупли двочас?

МИЛА

Може дупла *grappa*, ако сте за. Не држим везане часове.

МИЛА из витрине вади ракију и две чашице. ОГЊЕНКА се куцне чашицом и испија наускап. МИЛА за њом.

ОГЊЕНКА

Кући ми се не иде.

МИЛА

Не разумем.

ОГЊЕНКА

Диван ми стан, знаш. Муж хтео чак и базен на крову да стави. Да пукле поглед све до Рудника. Али, не волим тај стан. Волим овај твој грозни солитер, овај грозни бетон, чак и онај језиви распаднути лифт... али, дођи некад и ти до мене.

СЦЕНА 2

СТЕВАНОВ СТАН. Плазма ТВ. Дресови и знамења клуба WILD BOARS по зидовима у дневној соби.

Улазе СТЕВАН и ИГОР. ИГОР заљубљено гледа у своје рагби копачке, скида са главе кацигу, па је опет враћа. СТЕВАН му очински намешта дрес и кацигу. Неко време траје кореографија намештања за ударац у рагбију. Након тога ИГОР скида нараменице и кацигу. Танушне је грађе. Седне на софу. СТЕВАН укључује плазма ТВ.

СПИКЕР (OFF)

Након снимања серије *Титаник: Крв и челик* које је трајало око три недеље градска каса Крагујевца богатија је за 2 милиона евра. Ово је свакако правац у коме треба и даље настојати... .

СТЕВАН пребацује на други канал.

СПИКЕРКА (OFF)

... да ће у току године ФИАТ произвести преко стотину хиљада аутомобила. Планови за северну заобилазницу...

СТЕВАН додаје даљински ИГОРУ и он пребацује на МТВ канал, на хип-хоп нумеру.

СТЕВАН

Јеси гладан?

ИГОР

Па нисам гладан, јели смо пре сат у Меку.

СТЕВАН

Ја би' вала мог'о још. 'Бем ти ону пластику.

СТЕВАН иде до фрижидера, затим сецка суво месо на дасци. Ломи хлеб и ставља га на сто.

СТЕВАН (*пуним устима*)

Пази, сад немој у школи одма' да се зна да си примљен у омладинску лигу. Прво, биће завидни. Друго, наставници ће да се окове на тебе. Значи, школа, значи, ручак, значи, тренинг, значи, одмор, значи, џогинг. Па опет ујутру исто. И тако месец дана. Е, после можеш да их зовеш да гледају тренинге. Има да пукну од муке.

ИГОР

Неће нико да зна, не брине. А је л' ме водиш на текму у Београд?

СТЕВАН

Наравно.

ИГОР

А какав је Београд?

СТЕВАН

Велики, загушљив, сив. Ал' добри стадиони. Мислим, фудбалски. Онај за рагби и није ништа посебно. Је ли, ко пуши у твојој разреду?

ИГОР

Па... Мики понекад, Јасна, Борко... Зоран вари, убија.

СТЕВАН

Молим? Да се ниси са том багром виђао, је л' јасно? Здрав живот, тренинг, протеини, витамини!

ИГОР

Знам, бре...

СТЕВАН

Немој ти мени – *знам*. Хоћу сваки пут рапорт после тренинга ако ја не стигнем да вас гледам. Нећу да зовем тренера, зваћу тебе, јер ти верујем да нећеш да ме лажеш како је било.

ИГОР

Оћу, не брини.

СТЕВАН

Иди из моје торбице извади нешто.

ИГОР

Шта?

СТЕВАН

За тебе. Нешто за тебе.

ИГОР

Још нешто? Па види шта си ми све данас накуповао!

СТЕВАН

За шампиона је то само почетак. За 5 година 'оћу да те гледам у *Супербоулу*, јасно?

ИГОР

Их!

СТЕВАН

Нема - *их*. Гледај ме 'вамо! Верујем у тебе! Бориш се као лав, брз си као метак. Немој то да заборавиш. Значи, торбица.

ИГОР доноси Стеванову торбицу и отвара пакетић. ИГОР угледа ајфон, пресрећан, загрли СТЕВАНА.

ИГОР
Ајфон!!!

СТЕВАН
Али, немој на часовима да блејиш у њега. Само на одмору. Јасно?

ИГОР
Јасно! Ајфон, јеботе... Који си ти цар!

СТЕВАН
Ајде, бриши сад. Ради домаће, а од сутра тренинг!

ИГОР узима кацигу и креће ка вратима. СТЕВАН крене ка њему, даје му новац из новчаника.

СТЕВАН
Чекај... ево ти неки динар.

ИГОР
Ма, ОК сам, не треба.

СТЕВАН
Узми... да ти се нађе.

ИГОР
Хвала. Стеване... ?

СТЕВАН
Реци...

ИГОР
Стварно ме водиш на текму?

СТЕВАН
Јесам ја тебе слаг'о некад нешто?

ИГОР
Ниси. Знам ја да ћеш ме водити на текму. И знам да ће бити неки хаос са колима. Али ништа страшно.

СТЕВАН

Знаш да не волим кад причаш тако...

ИГОР

Извини, слике саме теку. Ја не могу да их зауставим.

СТЕВАН

И увек буде баш тако као на сликама?

ИГОР

Увек. Само са јачим звуком.

СЦЕНА 3

На просценијуму седи СЛОБОДАН.

СЛОБОДАН

У Крагујевац смо стигли педесете, из Тузле. После развода, мајка се брзо преудала. Па је очух добио прекоманду. Живели смо у Косовској. У школи су ме првих неколико година деца стално зафркавала због јекавице. И због акцента. Деца умеју да буду сурова. Нарочито према дошљацима. Зато сам увек морао да будем међу коловођама да им се додворим, да ме прихвате. И увек трпео највише батина. Учитељица Оливера... Благојевићка... као да је мене баш најјаче ударала прutom по шаџи. И најјаче вукла за уши. Очух је причао да ме Благојевићка можда не воли што сам партизанско дете. Али мајка то није прихватала, већ ме је и она чашћавала прutom због безобразлука. Као деца, спуштали смо се зими санкама са Метиног брда. Једне зиме, кренем ја на санкање у новом чоханом капуту који ми је мајка сашила од неког преправљеног шињела. Што сам у новом капуту пошао на санкање, ни сам не знам, ваљда да се похвалим пред децом. И запнем пешем о неку ограду и сав се исцепам. Заценио сам се од плакања колико ме је мајка пребила. Тад су зиме биле страшне и дуге... .

СЦЕНА 4

Мрак на сцени. Из off-а се чује граја, углавном мушки гласови. Лупање чекића о метал.

МУШКИ ГЛАС (OFF)

Цум! Цум! Рез! Идемо поново... Статисти, на места!

Мушки глас се утишава. Чује се Николин глас из off-а.

НИКОЛА (OFF)

Важно је да је та позадина једнобојна и то плава или зелена... То је због тога што боја људске коже не садржи ове две боје. Када уклонимо плаву или зелену позадину, иза људске фигуре или неких других објеката можемо поставити било коју слику и добити илузију да се човек или објекат налазе баш испред те слике.

СЦЕНА 5

Маретова и Игорова соба. Тотални хаос, кревети на спрат. Разбацане фармерке, патике. У разваљеној фотели у боксерицама седи МАРЕ, проба неке рифове на гитари. Улази ИГОР и пење се на горњи спрат кревета. И даље је у рагби опреми.

МАРЕ

Скидај те ружне патике са кревета...

ИГОР

Што, кваре ти просек у соби?

МАРЕ

Ко ти купио патике, онај вепар?

ИГОР

Јесте, он је вепар и поносан је што је вепар.

МАРЕ

Мислим, прави правцати вепар... грок, грок...

ИГОР

Што смараш ти? Што не нађеш неки посао, него седиш ту као неки мрмот од подне до поноћи. Сваки дан исти, како не цркнеш, јеботе, од досаде!

МАРЕ

Мали, иди оптрчи три круга око стадиона, а у повратку ми донеси три пива, даће ти Буле на реверс. Јеси чуо?

ИГОР типка на свом ајфону. Налази хип-хоп музику и пушта је.

МАРЕ

Крах цивилизације...

ИГОР

Јесте, је л' треба те твоје падавичаре да слушам?

МАРЕ

Ко да те је нека друга мајка родила.

ИГОР

То је увек тако... Је л' те тукао некад?

МАРЕ

Убијао бога у мени.

ИГОР

По чему га памтиш?

МАРЕ

Па по тим батинама... Али тебе не би лемао.

ИГОР

Откуд знаш?

МАРЕ

Па ето. Знам.

ИГОР

Боље и да ме лемао, само да сам га видео.

МАРЕ почиње да свира. Појачало очајно крчи. ИГОР силази са горњег кревета и баца му новац на крило.

ИГОР

Држи... купи нове каблове. И слушалице.

ИГОР изађе и залупи вратима.

Затамњење.

СЦЕНА 6

На сцени је мрак. Из off-а се чује граја, мушки гласови. Лупа чекића о метал.

НИКОЛА (OFF)

Хрома-ки ефекат се најчешће користи код ТВ прилога временске прогнозе, музичких спотова и уопште код специјалних компјутерских ефеката у постпродукцији. Чувени примери из историје овог специјалног ефекта су: Багдадски лопов, Старац и море, Звездани ратови, Звездане стазе...

СЦЕНА 7

Милин стан. МИЛА и МАРЕ седе у кревету, у пост-коиталној атмосфери, пуше. МАРЕ на крилу скицира нешто на неком блоку.

МИЛА

Знаш каква је Кинотека у Торину? Е, тамо бих могла и да умрем! Толико је лепа... На једном спрату свака соба је посвећена неком филму. Има један црвени кревет, то је постеља на којој је Орсон Велс као Отело удавио Дездемону. Али то је црно-бели филм. Па онда, скице за Фелинијевог *Казанове*... Пиштољи из *Pulp Fiction*...

МАРЕ

Јеси тамо упознала оног твог?

МИЛА

Ма, јок. Тамо сам била на апсолвентској. Овде смо се упознали.

МАРЕ

И, шта ћеш с њим?

МИЛА

Giocattolo. Играчкица... Како ће ти се звати стрип?

МАРЕ

Најдивљији вепар.

МИЛА

Најдивнији.

МАРЕ

НАЈДИВЉИЈИ.

МИЛА

Piu selvaggio. Боље звучи.

МАРЕ

Што си се вратила?

МИЛА

Не брини, нисам сигурно због тебе.

МАРЕ

Како бре ниси због мене, па знамо се из јаслица! Више сам виђао тебе него рођену кеву...

МИЛА

Е, браво за мене! Не знам, можда сам се и због тебе вратила, због свега познатог. Сећаш се, када нас је онај матори вијао кад смо у Соколани на изложби одшкринули кавез оном његовом плавом високолетачу...

МАРЕ

Капастом високолетачу...

МИЛА

„Децооооо, децо... убићу вас, кукала вам мајка!“

МАРЕ

А је л' се сећаш кад смо се кладили ко ће дуже да издржи у Варошком гробљу под пуним месецом...

МИЛА

Онда си ми донео сендвич, нисам ти ни тражила, па си ме намамио да одустанем.

МАРЕ

Знаш да је Зокијева кева неки дан хтела да прода гробно место од свог ћалета и кеве за сома и по евра? Нема, брате... Глад не бира.

МИЛА

Кости су ионако кости. У кутији, у земљи, под земљом, под плочом. Какве везе има. Важно је чега се кости сећају. Места нису важна.

МАРЕ

Што си уопште одлазила ако места нису важна?

МИЛА

Не знам... клаустрофобија убија. А опет... кад одеш тамо, Београд те самеле... И, ко су јунаци стрипа?

МАРЕ

Српски вепар и келтски. Срећу се на Вучјој коси. У времену садашњем. Али обојица су из прошлог времена.

МИЛА

Па то нема смисла...

МАРЕ

Има, има... два митска бића у времену у коме митови не значе ништа. И онда... пошто је вепар и код Келта и код нас у исто време симбол и гостопримства и славља... оно, кад дочекаш госте са печеном свињом са јабуком у устима... а са друге стране, то је и симбол ратничке вештине... онда сваки од њих приповеда своју сторију... како су припадници његовог клана најебавали кроз историју... ко је с ким

ратовао... Хвале се. Курче. Опијају. После сиђу у град. Мењају облик. Постају људи. Ирац и Србин. Наставе да лочу... .

МИЛА

Је л' има нека женска ту?

МАРЕ

Па добро, чекај, што си нестрпљива. Ту је фора...

Затамњење.

СЦЕНА 8

Огњенкин и Стеванов стан. За трпезаријским столом седе СТЕВАН и ИГОР. ОГЊЕНКА стоји и сипа им супу. Нервозна је. Смета јој Игорovo присуство. ИГОР примећује и њему је нелагодно. СТЕВАН једе с апетитом.

СТЕВАН (Игору)

Је л' добра Огицина супа? Домаћа...

ОГЊЕНКА (одсечно)

Не зови ме Огица.

ИГОР

Одлична вам је супа, тета Огњенка.

ОГЊЕНКА

Хвала.

СТЕВАН

Послужи се, ово су поховани батаци, али боља је крменадла. Хоћеш кока-колу?

ОГЊЕНКА

Шта ће му кока-кола, боље сок од зове.

СТЕВАН

Пусти дете да пије шта хоће. Је л' тако, Игору? Данас је тако добро маркирао у крилу одбране. А после сте их тако добро каналисали ка *ауту*, а?

ИГОР

Разбили смо их.

ОГЊЕНКА стоји по страни и пуши.

СТЕВАН

Што ти не једеш?

ОГЊЕНКА

Нисам гладна.

СТЕВАН

Како је било на часу?

ОГЊЕНКА

Бене...

СТЕВАН (Игору)

Учи талијански.

ИГОР

Талијани смарају...

ОГЊЕНКА

Је л' те неко нешто питао?

ИГОР

Да крећем ја полако...

СТЕВАН

Седи ту!

Устаје и приближава се ОГЊЕНКИ. Одводи је у страну.

СТЕВАН (*испод гласа*)

У чему је твој проблем?

ОГЊЕНКА

Хоће овако сваки дан да долази на ручак?

СТЕВАН

Што, тешко ти да спремаш за још једног?

ОГЊЕНКА

Не волим децу...

СТЕВАН

Откад то не волиш децу???

ОГЊЕНКА

Ево, од сада... схватам да не волим...

СТЕВАН

Добро... више нећемо покушавати...

ОГЊЕНКА (виче)

Не умем, не волим, не знам!!!

СТЕВАН устаје и загрли је. Она се отима.

ОГЊЕНКА

Не умееееем!!!

ИГОР неко време паралисано стоји, а затим излази када му СТЕВАН даје знак да

оде.

СЦЕНА 9

На просценијуму у мраку седи НИКОЛА. Али његов глас иде најпре из off-а.

НИКОЛА (OFF)

Када је у Кнежевом арсеналу и у погонима *Заставе* снимана серија *Титаник: Крв и*

челик, када је Крагујевац 'глумио' Белфаст, градња тог великог и кобног брода снимана је уз помоћ зеленог платна у позадини које је прекривали савремени пејзаж града. Када је платно у постпродукцији склоњено из те слике, уместо њега је убачена дигитално компонована лука у Белфасту, кранови и огромне челичне конструкције... Крагујевац је постао Белфаст. И баш међу 1200 крагујевачких статиста који су глумили раднике који граде Титаник, у безличним сиво-тегет патинираним костимима с почетка прошлог века, ја сам препознао свога оца, некадашњег радника Заставе, како са невероватним жаром на некој платформи кује челик. У студију за постпродукцију у Даблину враћао сам тај кадар... мало је рећи милион пута... са изговором да желим да га пеглам до перфекције. У тим пикселима, препознавао сам свога оца, сваки пут се изненађујући и запажајући неки нови детаљ – џеп, дугме, чвор на марами, обод капе... покрет зглоба, угао удара чекића. Секунд, два, толико траје кадар у коме видим оца, и поново га враћам - џеп, дугме, чвор на марами, обод капе... покрет зглоба, угао удара чекића.

Када се упали светло, на сцени видимо и СЛОБОДАНА, баш у том костиму са

снимања. Он у руци држи џезву са кавом, ону старинску, бакарну. НИКОЛА устаје са просценијума и њих двојица седају за један расклиматани дрвени сто на две распарене столице. СЛОБОДАН сипа кафу НИКОЛИ и себи.

СЛОБОДАН

Откад ниси пио домаћу кафу, а?

НИКОЛА

Знаш откад, ћале...

СЛОБОДАН

Да ти сецнем мало сланине?

НИКОЛА

Немој, ћале.

СЛОБОДАН

Хоћемо на роштиљ?

НИКОЛА

Касније...

СЛОБОДАН

Имам страхан штек, знаш. Не идем у кафану, али сад кад си ти ту...

НИКОЛА

Шта ће ти штек, ћале?

СЛОБОДАН

Како шта ће ми, па за сахрану! Двајес' дана статирања... пута двајес' евра...

НИКОЛА

Ћале, ти си статирао на плус четрдесет од јутра до сутра... да би имао за сахрану?

СЛОБОДАН

А како ја могу да знам да си ти жив и да ћеш имати да ме сахраниш? Како ја да знам

кад се ти не јављаш пуних десет година... ?

НИКОЛА

Ти не умеш да разговараш телефоном.

СЛОБОДАН

Ја не умем?

НИКОЛА

Не умеш. Сваки пут исто... о томе како је умирала кева. А ја нисам био ту.

СЛОБОДАН

Је л' то зато што је примила и потписала позив за војску?

НИКОЛА

Знаш добро да није...

СЛОБОДАН

Је л' зато што је гласала за Слобу?

НИКОЛА

Није!

СЛОБОДАН

Је л' зато што нисмо имали да те дамо на студије?

НИКОЛА

Није, није и није! Нисам имао више шта с тобом да испричам, ето! Нисам!
Фабрика,
кућа, шах, кревет, фабрика, кућа, телевизор, кревет, фабрика, кућа, пиво, кревет...
Шта, шта још??? И није ти било довољно тог сивила... па си и сад градио некакав
Титаник. Па је л' видиш шта сте ви изградили? Титаник, ето...

СЛОБОДАН

Немој тако, сине...

НИКОЛА

Шта, немој тако...

СЛОБОДАН

Земљу смо изградили...

НИКОЛА

Где је сад та земља? Ударила о гребен и доле на дну мора. На дну блата. Шта
сад?

Шта је од твоје земље остало? И где си сад? Лупао челик за двајес' евра дневно на
филмском сету.

СЛОБОДАН

Знаш... као да сам осетио неку нову снагу, као некад. Пре педесет година.
Окупила се и скоро иста екипа. Нас десет. А најбоље је било кад смо носили
транспаренте, кад су снимали раднички штрајк. Знаш, сваки статиста имао свој
костим, тачно шивен по мери, са именом и презименом. После су сви уредно
вратили. Само ја сам мазнуо свој. Не знам. Био ми неки гушт.

НИКОЛА

Ђале, ајде скини то, молим те.

СЛОБОДАН

Не могу, сине. Оперем увече, осушим ујутру пеглом, и онда по 'леба и у
шетњу. Сваки дан. Тако ми лакше... е, је л' знаш да ми је Бора мајстор рекао да

може да ми скине кров са *тристаћа*, да направи кабрио па да прода неком типу из Словеније. *Тристаћ*, наш стари... сећаш се?

НИКОЛА

Сећам се, како се не бих сећао како се клатимо преко Требиња до мора...

СЛОБОДАН

Лично сам га саставио, сине.

НИКОЛА

Зар ниси, ћале, продао *тристаћа* осамдесет прве?

СЛОБОДАН

Нисам, сине, погрешо си...

НИКОЛА

Продао си, ћале, продао, за новог *кеца*.

СЛОБОДАН

Нисам продао, али *кеца* јесам сам купио. Мајка није ни знала. Код Боре био *тристаћ* у гаражи све време. Кад си отишао, а ја свратим у гаражу, и поседим мало за воланом, издуваним, попијем пиво, и исплачем се. Па ми буде боље. И опет тако. Сваки дан. Двајес 'година. На црвеном сицу. Али мајка није имала *тристаћа* да се у њему исплаче.

Затамњење.

СЦЕНА 10

ИГОР звони на врата Огњенкиног и Стевановог стана. ОГЊЕНКА отвара.

ОГЊЕНКА

Уђи, сад ће Стеван...

ИГОР

Нека, сачекаћу напољу...

ОГЊЕНКА

Рекла сам – уђи.

ИГОР несигурно улази, седа на софу.

ИГОР

Нећу да вам сметам...

ОГЊЕНКА

Не сметаш... Мајка како ти је?

ИГОР

Није важно како је сад, важно је како ће бити. А биће никако.

ОГЊЕНКА

Па како можеш?

ИГОР

Тако ће бити. Ја ту ништа не могу. Ја само видим.

ОГЊЕНКА му лагано, опрезно прилази. Седне на столицу наспрам њега. Гледа га у очи.

ОГЊЕНКА

Истина је. Сва посмрчад су видовита. Мој деда је био посмрче. Ишао је као луд по Колонији и викао да ће бити погром четреспрве. Нико није умео да га чује. Кажи... Кажи ми шта видиш?

ИГОР

Кад ће Стеван да стигне?

ОГЊЕНКА

Шта ми видиш, реци.

ИГОР јој прелази рукама преко лица.

ИГОР

Много си плакала.

ОГЊЕНКА

Знам, то је било. А шта ће сада бити?

ИГОР

Доста си ти у прошлом. Зато не можеш даље.

ОГЊЕНКА

Па, је л' има даље.

ИГОР

Увек има даље...

СЦЕНА 11

Маретова и Игорова соба. По соби шетка СТЕВАН. МАРЕ је у својој класичној 'блејачкој' пози, заваљен у фотељу, испробава рифове на електричној гитари. СТЕВАН се саплиће о каблове. МАРЕ не реагује.

СТЕВАН

Он овде нема услове да постане врхунски спортиста.

МАРЕ

А ти баш решио да од њега направиш спортисту!

СТЕВАН руком клима расклиматани кревет на спрат који је у нереду.

СТЕВАН

Нема где да спава... нередовно се храни...

МАРЕ

'Оћеш да престанеш да ми климаш кревет!!!

СТЕВАН

Ово је брлог, није стан!

МАРЕ бесно устаје са фотеље и претећи се уноси СТЕВАНУ у лице, иако то изгледа као сусрет Давида и Голијата.

МАРЕ

Шта хоћеш ти, који курац! Који си ми ти јebene курац да ми вршљаш по гајби, 'ајде сад бриши, јеси чуо?!

СТЕВАН

Немој да те поломим сад, Стиди се, љиго једна бескимењачка! Види на шта личиш, наркоману један! Ко ме бре ти свираш, курцу свираш, хоћеш да умреш за пет година гладан и у сопственим говнима? Готово, нема више ћалетове пензије. Нема!

МАРЕ

Пусти ме, бре!

СТЕВАН

Иди бре нађи неки посао! Јесам ти нудио да таксираш, јесам ти нудио локал техничке робе... Гледај ме бре у очи кад ти говорим! Срам те било, боље да цркнеш! Отац ти се у гробу преврће!

МАРЕ

Још кад би знао где му је гроб...

СТЕВАН удара МАРЕТА песницом по носу. МАРЕ квари али се не брани.

СТЕВАН

Твој отац ме је научио шта је живот, шта је понос, ко је пичка, ко је човек. Твој отац ме је вукао крвавог и рањеног на својим леђима двајес' километара по Романији. Али ја нисам после стигао да му вратим. Бам! Отишли у ваздух, њих осморица, брзином светлости. Твој отац би од тебе направио нешто а не говно, само да је остао жив...

МАРЕ

Само да се није курчио да је херој и ратник. Само да га је мање болео курац како смо ми и кева... Боли ме уво за ваше митове! Јебе ми се за све зашта сте ратовали. И шта сад? Сад си ти, као, ћале Игору? Шта бре ти замишљаш? Иди урлај тамо на утакмицама, ждери своје протеине, слушај Цецу, јеби ону своју, летуј на Закинтосу. Али брата ми не дирај, јеси чуо???

СТЕВАН

Је л' теби уопште стало до нечега? За шта се ти држиш?

МАРЕ

За ваздух, јеботе. Пробај и ти. Лако је.

Затамњење.

СЦЕНА 12

*НИКОЛА и ОГЊЕНКА у празном кафеу, за столом. Ноћ. Лагана музика.
НИКОЛА благо додирује ОГЊЕНКУ за увојке.*

НИКОЛА

Немаш седе. Немаш боре. Стариш уназад.

ОГЊЕНКА

Чини ти се. То је лифтинг. Хијалурон. Силикони. Пуно пара. Кажу да вреди. Кажу да кад се погледаш у огледало видиш да сијаш. И то ти буде довољно. За тај дан...

НИКОЛА

Значи, удала се.

ОГЊЕНКА

Удала.

НИКОЛА

Човек није острво. Не може се сам.

ОГЊЕНКА

Ето, ти можеш. Прстен ти не видим.

НИКОЛА

Ја морам. Није да могу.

ОГЊЕНКА

Зашто мораш?

НИКОЛА

Окајавам.

ОГЊЕНКА

Стварно? Па како? Колико покура дневно... ?

НИКОЛА

Довољне су фотке...

ОГЊЕНКА

Хоћеш још неке које су остале код мене да ти дам?

НИКОЛА

Не треба.

ОГЊЕНКА

Не можеш да ме гледаш?

НИКОЛА

Добро, шта хоћеш сад?

ОГЊЕНКА

Што си уопште морао да ме нађеш кад си стигао?

НИКОЛА

Да ти кажем да другачије није могло.

ОГЊЕНКА

Рекао си. Написао си. Довољно, Никола. Или можда хоћеш да видиш да ли љубави можда још увек има?

НИКОЛА

Знам да нема. Сигуран сам да си ме замрзла. А после постала равнодушна.

ОГЊЕНКА

Заборавио си најдужи део. Распадање од туге.

НИКОЛА

Ниси се распала. Жене се не распадно. Јаке сте. Као смрт.

ОГЊЕНКА

Ниси могао да сачекаш. Ниси могао јебено да сачекаш, да се сакријеш... код моје тетке, негде... некако... док се све не смири!!!

НИКОЛА

Па је л' се смирило?

ОГЊЕНКА

Јесте, смирило се!

НИКОЛА

После толико мртвих се смирило! И није ТО него КЛАНИЦА. Има разлике. Ваљда. Неке.

Јебене.

Тишина.

ОГЊЕНКА

Какав је Даблин?

НИКОЛА

Ниски облаци. Али кад је зелено, онда је стварно зелено.

НИКОЛА се надвија над сто према ОГЊЕНКИ. Почињу страствено да се љубе. Оборе чаше са стола, устају, грле се, крећу према излазу из кафића.

Затамњење.

СЦЕНА 13

Игорова и Маретова соба.

ИГОР превија рану на својој бутини. Утом улази МАРЕ, одлаже гитару.

МАРЕ

Ко те то удесио?

ИГОР

Ма, ништа страшно...

МАРЕ му помогне да завеже завој.

ИГОР

Јеси био код кеве у болници?

МАРЕ

Не могу сваки дан код кеве... Иди мало ти.

ИГОР

Каже да ме не познаје.

МАРЕ

Јеси ишао у дресу? Па што си ишао у дресу... ?

ИГОР

Каже – не сећам да сам те родила... нестало струје, бацили графитне бомбе. Све деце се, каже, сећа, свих ученика којима је била разредна, а мене се не сећа. Каже, само јој одједном био мањи стомак, али се порођаја не сећа. И хоће у стари стан по неко ћебе, ја кажем – па продали смо га, кево, и узели смо мањи... Пита, јесам узео неки сервис што је добила за свадбу, фали јој супијера... Ни не знам шта је супијера. И тражи ћалетову униформу да удари јачи поруб. Кажем – и сингерицу смо продали, а ћале је погинуо на Косову. Твој ћале? - пита, а ко је теби отац... ? Па како се сећаш бомбардовања, јеботебог, кажем ја, а не сећаш се да је он загинуо а да сам се ја родио одмах после... ? Не знам, каже.

ИГОР је на ивици суза.

ИГОР

А тебе, је л' се сећа?

МАРЕ га загрли. Грли га дуго.

СЦЕНА 14

Огњенкин и Стеванов стан. ОГЊЕНКА је у кимону и неким папучама са штиклом, помало делује неуредно и запуштено, ненашминкана, неочешљана. Пуши. МИЛА седи за столом и чита из свеске.

МИЛА

Дете. Родитељи. Шетња. Направите реченицу...

ОГЊЕНКА ћути.

МИЛА

Можете ли да срочите реченицу? Садашње време... Дакле, il bambino...

ОГЊЕНКА

Il bambino...

МИЛА

Genitori...

ОГЊЕНКА

Genitori...

МИЛА

Passegiata...

ОГЊЕНКА

Passegiata...

МИЛА

Il bambino... va a fare

ОГЊЕНКА

Va a fare...

МИЛА

Una passeggiata...

ОГЊЕНКА

Passegiata...

МИЛА

Con i suoi genitori...

ОГЊЕНКА

Con i suoi genitori... Знаш... Мој Стеван мисли да вероватно са њим нешто није у реду. Није то рекао, али сигурно мисли. У мене не сумња. А ја сам та која не може. ЈА! Ја сам имала абортус у двадесетој години и то је био крај. Не, не са Стеваном, него са човеком кога сам волела. Спаковао се преко ноћи и само нестао. А ја нисам ни стигла да му кажем да сам трудна. Нисам ни знала да сам трудна све док се нисам онесвестила... али, то је већ био четврти месец и морала сам да одем код тетке у тетка ме одвела код неке бабе... и... то је било то. Је л' ти мислиш да је абортус убиство?

МИЛА

Ништа веће од тога да растеш невољен и нежељен...

ОГЊЕНКА

Али ипак јесам убица... И знаш... нисам имала снаге да му кажем. То ионако не би имало смисла. Знаш, секс сад није био никакав. Ништа нисам осетила, само неко утрнуће.

МИЛА

Fredezza...

ОГЊЕНКА

Fredezza, тако се каже?

МИЛА

Тако. А ти, да ли га још волиш?

ОГЊЕНКА

Кога?

МИЛА

Па... Николу?

ОГЊЕНКА

Кккако... ?

МИЛА

Твог Николу, да ли га још волиш?

ОГЊЕНКА

Ко си бре ти?

МИЛА

Не сећаш се. А толико пута сам пролазила поред вас кад сте се љубили на паркингу иза

зграде. Дан, јутро, ноћ... Једном сам чак и позвонила кад ме мајка послала по уље код једне комшинице, а ја баш звонила код њега. Он отвара скоро у гаћама, а ти иза... скроз гола умотаваш се у чаршав. Па ваше свађе... Увек сте ми били као на филму. Па истрчаваш из његовог стана, па се ломиш низ степенице јер не смеш лифтом... како сад смеш лифтом?

ОГЊЕНКА

Па никад не идем лифтом.

МИЛА

Пењеш се пешке до мене???

ОГЊЕНКА

Увек се попнем спрат више. Одстојим пред његовим вратима. Исти отирач. Па се после спустим до тебе.

МИЛА

И, волиш ли га... ?

ОГЊЕНКА

Што питаш?

МИЛА

Треба ми да знам. Да ли љубав може да траје.

ОГЊЕНКА

Па то се не зна. То се осети. Исто је као на филму.

Затамњење.

СЦЕНА 15

Лифт. НИКОЛА улази и лифт и затвара врата али за њим утрчава МИЛА. НИКОЛА јој климне главом а потом се окреће према командној табли лифта.

НИКОЛА
Који спрат?

МИЛА
Па... десети...

НИКОЛА
Одваљено дугме...

МИЛА
Јесте. Притисни једанаести.

НИКОЛА
Мој спрат.

МИЛА
Знам...

НИКОЛА
Знамо ли се ми... од некуд?

МИЛА
Из зграде.

НИКОЛА
Ове зграде?

МИЛА
Аха... 'Ајде, сети се...

НИКОЛА
Не знам, ја сам одавде отишао пре...

МИЛА

Двадесет година. Ја сам била први основне. Једне ноћи војна полиција је лупала лудачки на твоја врата. И твоја мајка је вриштала. Ти си успео да се искрадеш преко пожарних степеница. Гледала сам те с терасе.

НИКОЛА

Порасла си. Баш. Сећам се. Исцртавала си младеж као Мадона.

МИЛА

Ето видиш како се сећаш... А где си ти живео све ово време?

НИКОЛА

Француска... Шкотска... Ирска. Атлантик. Сиво, кишно, суморно. И довољно далеко.

Лифт се цимне а потом се заглави. Сијалица у лифту накратко затрепери.

МИЛА

Лифт... за губилиште. Али, не чује се саксофон у позадини...

НИКОЛА

Волиш филм?

МИЛА

Најлепша опсесија...

НИКОЛА

Веруј ми... када га рашчланиш кадар по кадар... видиш само низ слика... и звукова... ток. Као живот. Онако, логичан. Као да нема ту никаквог сна. Извини, разбијам ти илузију. А ја сам заправо илузиониста. Радим на специјалним ефектима.

МИЛА

Не разбијаш. Уопште ми није важно да ли је нешто ефекат или не. Импресија је увек иста. Ја се примам. Без остатка. Сваки пут. Што си се вратио?

НИКОЛА

Nostos – повратак кући. *Algia* – бол, чежња. Носталгија. Чежња за повратком... кући. Али, чак и кад се вратиш кући, видиш да то није била чежња за повратком у

место... него у време... тадашње време. Када је кућа била дом. Чезња за временом које се не може вратити.

МИЛА

За неповратним временом.

Лифт наједном штуцне и крене.

СЦЕНА 16

*Стеванов и Огњенкин стан, трпезарија. За столом седи ИГОР и једе,
ОГЊЕНКА*

брижно око њега, као мајка.

ОГЊЕНКА

Хоћеш кисело млеко да ти ставим у сармице?

ИГОР (преко залогаја)

Нека, хвала, одличне су.

ОГЊЕНКА

Млади лук, или ротквице? Узми...

*ОГЊЕНКА седне поред њега. Помилује га по глави. ИГОРУ је непријатно.
Дечак, а*

скоро младић. Брзо завршава оброк.

ИГОР

Хвала, али ја сад морам на тренинг.

ОГЊЕНКА

Чекај, имам ораснице!

ИГОР

Хвала, стварно не могу.

ОГЊЕНКА

Чекај... не смем да остајем сама. Кад останем сама, одмах заспим. И увек имам кошмаре.

ИГОР је дуго погледа.

ИГОР
Проћи ће кошмари... до Божића.

ОГЊЕНКА
И, шта још видиш?

ИГОР
Па све ће бити добро, немој да будеш тужна.

ОГЊЕНКА
Хоћу ли... ?

ИГОР
Знаш да нећеш. Не можеш. Прежали то већ једном. Ја сам прежалио што никад нисам видео оца. Прежали и ти што нећеш никад имати дете.

ОГЊЕНКА
Није то исто.

ИГОР
Знам да није. Отац се не бира. Дете се бира. Ти си једном изабрала.

ИГОР је пољуби у чело и излази.

*Затамњење.
Одтамњење.*

ОГЊЕНКА седи на софи. Тупо зуре у под. Испод хаљине јој се назире велики стомак. Она најпре држи руке на том стомаку, као да га милује. Затим нагло извади рагби лопту коју је у ствари била подметнула под хаљину да изгледа као труднички стомак. Онда бесно устаје и ломи том лоптом све око себе. Вазе, лампе, чаше. Зацени се од смеха а потом и плача. Ходе неко време по поду прекривеном срчом. На поду је скрхану затиче СТЕВАН. Само јој притрчи, подигне је и ставља на софу. Цепе тканину њене хаљине и обмотава јој око стопала, зауставља јој крварење. Грли је.

СЦЕНА 17

*СТЕВАН и НИКОЛА у ентеријеру модерног кафића са гласном денс музиком.
Пију пиво.*

СТЕВАН

Тешко се живело, али смо преживели. Јер смо имали веру. Љубав. И наду. Нема тога без отаџбине, нема ни отаџбине без тога. У Босни је било најгоре. Тотално расуло. А је л' знаш зашто, батице? Јер је којекаква багра дошла на ратиште а да појма нису имали за шта се боре, за кога се боре, кога су оставили, и кога ће да затекну. А ја, ето, не затекох скоро никог из своје генерације. Кад сам се вратио. Рањен. У кук. И парче гелера ми и даље чучи у кости. Али не затекох никог.

НИКОЛА

Па можда зато што их је већина изгинула у неком блату преко Дрине.

СТЕВАН

Па можда зато што су као пичке отишли преко гране.

НИКОЛА

Па можда зато што нису хтели да погину у двадесетој због једног социопате...

СТЕВАН

А некако ми се чини да је тај социопата био у праву и да је све ово предвидео. Да ћемо постати колонија, да ће да нас јебу како стигну...

НИКОЛА

Па не видим да ти је лоше што имаш локал, гајбу на два нивоа и све то...

СТЕВАН

Са ових десет прста сам стек'о!

НИКОЛА

У локалу само фирмирана гардероба, она западна. А је ли, рагби, не рече ми, чији је то спорт, шумадијски?

СТЕВАН

Шта сад покушаваш да ми докажеш? Да су твоја муда већа од мојих?

НИКОЛА

Не, ја сам пичка која је запалила кад је добила позив за ратиште. И као таква пичка морао сам прво да... како беше, чистим клозет, па да перем суђе... да возим камионе...

СТЕВАН

И што си дош'о сад, што си који мој дош'о? Је л' немаш фамилију, је л' немаш децу?

НИКОЛА

Немам!

СТЕВАН

Јеси пост'о дерпе?

НИКОЛА

Што, је л' би те био блам да кажеш да ти ортак из школе постао дерпе?

СТЕВАН

Иди бре у материну, реци одма', да кажем да и ја знам неког педера.

НИКОЛА

Јебига, нисам педер. Иркиње су некако мистичне и лепе, али није то то.

СТЕВАН

Мистичне, кажеш? Не треба ту никаква мистика, ту треба све да буде јасно, од самог почетка. Шта ме гледаш, јесам ја дужан можда теби нешто? Нисам, испоштовао сам те и оженио сам је десет година после твог одласка. Чист рачун. Дуга љубав. Знаш, брате, колико се секла због тебе... Али, јебига, време све лечи.

НИКОЛА

Шта не лечи време, излечи иловача.

СТЕВАН

Што си морбидан, брате...

НИКОЛА
Деца?

СТЕВАН
Полако... Биће...

Затамњење.

СЦЕНА 18

МАРЕ и МИЛА седе поред Бубањ чесме и дувају.

МАРЕ

И сретне онда тај келтски вепар, који је у том тренутку Ирац, ту неку женску на концерту на Арсенал фесту... Она наступа у предгрупи, он се бацака, опаљује шутку...

МИЛА
Ова одлепљује...

МАРЕ
Аха...

МИЛА
Баца се са бине...

МАРЕ
Пада на њега...

МИЛА
Стани, глупо је! Некако очекивано. У животу је очекивано. Не мора и у стрипу. Мора да буде неки квар.

МАРЕ
Па српски вепар то јест - фрајер. Ту је квар. Јесу они као неки побратими, али женска

је женска... сад, она је нека чаробница... не, вила!

МИЛА почиње да плаче.

МАРЕ

Шта је сад, ког ђавола?

МИЛА

Ја ником нисам никад била вила...

МАРЕ

Е, ај' не сери, кад се пола школе ложило на тебе, не сери, живота ти... Види, па она

стварно плаче... Па који ти је, јеботе?

МИЛА

Дошао је.

МАРЕ

Ко?

МИЛА

Али на кратко.

МАРЕ

Ко бре?

МИЛА

Џони. Никола.

МАРЕ

Онај лепи из твоје зграде? И шта ћеш сад?

МИЛА

Не знам.

МАРЕ

Па, како не знаш... Кресни се.

МИЛА

Будало.

МАРЕ

Па шта ме гледаш, имаш двајес' седам година... Ниси дете.

МИЛА

Није то то. Он је другачији. Од свих.

СЦЕНА 19

ОГЊЕНКА и НИКОЛА седе на клупи крај Бубањ језера.

ОГЊЕНКА

Сећаш се кад си хтео да преходаш по дну целог језера?

НИКОЛА

Сећам се. Али нисам смео. Ја се у ствари воде плашим.

ОГЊЕНКА

Значи, курчио си се због мене.

НИКОЛА

И молио се у себи да кажеш – нема везе, верујем ти да можеш.

ОГЊЕНКА

Али нисам рекла.

НИКОЛА

И брзо је пао мрак. Па смо кренули кући.

ОГЊЕНКА

Кућама.

НИКОЛА

Кућама.

ОГЊЕНКА

А кад си нестао... када си отишао... он ме је једне ноћи извукао из ледене воде.

Умотао ме у свој капут. Позвонио мојима на врата, и унео ме. Али ме је после тога годинама само поздрављао на улици у пролазу. Док ја нисам једном позвонила на његова врата.

НИКОЛА

Не желим да слушам, не занимају ме детаљи.

ОГЊЕНКА

Занимају те, занимају. Зато што треба да знаш зашто ја нећу поћи са тобом... никад.

НИКОЛА

Знам да нећеш поћи. Теби је овде место. А мени... мени ни тамо није место.

НИ

овде. Можда, можда ни овог језера више неће бити кад се вратим поново, за 20 година.

ОГЊЕНКА

Биће га, и биће истог облика. Облика срца.

ОГЊЕНКА неко време гледа у НИКОЛУ. НИКОЛА је погнуо главу и гледа у своја колена.

Затамњење.

СЦЕНА 20

Стеванов и Огњенкин стан. Ноћ. У стан улазе СТЕВАН и ИГОР. ИГОР има велики фластер преко аркаде. СТЕВАН умотану главу у завој преко чела и гипс на шаџи.

СТЕВАН

Јеси у реду? Није ти мука, не врти ти се у глави?

ИГОР

То ја тебе треба да питам.

СТЕВАН се удара песницом по глави.

СТЕВАН
Бетон је то.

ИГОР
Шта ћеш са џипом?

СТЕВАН
Јебеш џип, средићемо лимарију.

Утом улази ОГЊЕНКА. Притрчава им када види да су у завојима.

ОГЊЕНКА
Шта се десило?

СТЕВАН
Ништа страшно, претицање на аутопуту.

ОГЊЕНКА
Како?

СТЕВАН
Пусти сад како.

ОГЊЕНКА загрли ИГОРА.

ОГЊЕНКА
Јеси ти добро?

ИГОР
Добро сам.

*ИГОР неко време оклева, па је и он загрли. Снажно.
СТЕВАН посматра сцену. Осмехне се.*

ОГЊЕНКА (Игору)
Спремићу ти постељину на горњем спрату.

Затамњење.

СЦЕНА 21

МИЛА и НИКОЛА улазе у лифт. НИКОЛА има мали кофер. МИЛА још мањи.

НИКОЛА

Тако мали кофер?

МИЛА

Рекао си да тамо нису ледене зиме.

НИКОЛА

А ни жарка лета.

МИЛА

Онда сам ОК.

ЕПИЛОГ

Метино брдо. Снег.

СЛОБОДАН по сцени вуче за собом санке, старински модел, дрвене, заправо импровизоване, склепане. Вуче их обичним грубим канапом. Има зимски капут. Гологлав. Стаје. Потом седа на санке.

СЛОБОДАН

Издржали смо, ти и ја, један другога. Није да нисам хтео да се вратим преко Дрине. Али, тад је тако време било. Човек није могао много да бира. А ни дечак. Али, све то некако прође, и узме те живот под своје, и држи те, све док не схватиш да ти је дат. Ја боље нисам ни могао. Па му ово онда дође као најбоље. И да знаш, драго ми је што што сам видео како си растао, што сам и ја растао са тобом. По чему си ти знаменит? Био си знаменит и пре мог рођења. Онда сам се ја родио баш

кад је део тебе умро. По чему си ти знаменит? По парку мртвих и невиних, по фабрикама, по М48, по *стојадину*, по *југу*... ? Знам, рећи ћеш, историја не почиње од тебе, од твог рођења, знам, рећи ћеш да си у много чему међ градовима ти био први. И јеси. Сад твојим улицама ходају руку под руку Цар Душан, Кнез Милош, Шпанац, борци 15. мајевичке... Хајдук Вељко, Сава Ковачевић, Роза Луксембург... И нико од њих се не буни. Све је то део неког вишег поретка. Не, нисам постао верујући, неће ме на то натерати ни онај крст, довољно је велик да ме још више удаљи од вере... Моја је вера у прошлости, у сећању. А у будућности видим само мир. Ваљда тако и треба, посложиш све у фиоке, и чекаш. Мирно. Ако треба, повремено отреш прашину да видиш да ли је све ту и опет вратиш у фиоке.

Слободан устаје и поново вуче санке, сада у супротном смеру. Прилази му ИГОР.

ИГОР

Је л' брзо иду?

СЛОБОДАН

Као метак...

ИГОР

Могу ли да пробам?

СЛОБОДАН му додаје канап од санки.

СЛОБОДАН

Узми, твоје су.

ИГОР

Ма, само да пробам. Ух, шта ако се сломе? Никад нисам видео овакве санке.

СЛОБОДАН

Хоћеш да те спустим једном?

ИГОР

'Ајде...

СЛОБОДАН

Седи испред мене. Тако...

ИГОР И СЛОБОДАН седају на санке.

ИГОР

Нико ме никад није возио на санкама.

СЛОБОДАН

Знам.

КРАЈ